

Nascuts a una esperança viva

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Benvolguts germans,

El començament de la primera carta de Pere conté un cant exultant d'acció de gràcies al Pare per la resurrecció de Jesús (1Pe 1,3-9). Certament, el primer sentiment que ens brolla al cor aquest diumenge de Pasqua és el de gratitud envers Déu, perquè no ha abandonat el seu Fill als braços de la mort, sinó que n'ha acceptat l'entrega generosa i li ha tornat la vida. Avui ens unim a aquest cant i diem: «Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist.»

L'autor d'aquesta carta reconeix que tot ha estat fruit de la bondat i la misericòrdia del Pare i explica que la resurrecció de Jesús «ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva». Primer fa referència al nostre baptisme, que ens ha unit al misteri de mort i resurrecció de Jesús i ens ha fet néixer de nou com a fills de Déu. En el baptisme renunciem a la nostra manera de viure anterior i ens obrim a uns horitzons nous, a una vida nova. Seguidament diu que la resurrecció ens ha obert a «una esperança viva», perquè els desitjos del cristià no es limiten a les coses que podem assolir en aquesta vida (salut, benestar, amistats), sinó que tenen com a meta la vida eterna. La resurrecció de Jesucrist ens dona la certesa que el mal ha estat derrotat, la mort ha estat vençuda i ens obre a l'esperança d'arribar també nosaltres a una vida sense fi, «que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir». Per això, la nostra mirada al món i a la vida és molt diferent de la que tenen altres persones en la nostra societat; nosaltres mirem les coses des de la perspectiva de l'eternitat a què som cridats.

Aquesta manera de mirar ja és causa d'alegria en el present. «Això —diu— us ha de donar una gran alegria, ni

que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves.» És la mateixa alegria que van tenir Maria Magdalena i els altres deixebles quan, el matí de Pasqua, van rebre la sorprenent notícia que Jesús de Natzaret era viu. Aquesta alegria no és passatgera, sinó permanent, i arrela en la part més pregona del cor humà. Per això, les dificultats i proves per les quals passem no poden acabar així. La carta de Pere s'adreça precisament a uns cristians que passen dificultats per la seva fe. Aquests cristians eren uns pagesos i pastors que vivien a l'Àsia Menor (al centre de l'actual Turquia) i sentien el rebuig dels seus conciutadans. En la carta es parla de persecucions, insults, burles i fins i tot sembla que a algun li van cremar la casa. La carta de Pere els convida a viure-ho tot amb alegria, sabent que totes aquestes dificultats serveixen per a purificar la fe i apreuar-la, com es fa amb l'or.

En aquest punt, adreça a aquells cristians unes precises paraules d'ànim, que serveixen també per a nosaltres: «Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, que heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.» Nosaltres també creiem en Jesucrist sense haver-lo vist i l'estimem. I, a través de la fe, ens arriba la salvació, cosa que ens omple d'una alegria immensa, que contagem als qui tenim al nostre costat.

Germans i germanes, donem gràcies al Pare que ha resuscitat Jesús! Alegreu-vos perquè avui s'obre per a nosaltres una esperança viva! Bona Pasqua!

